

# Jómsvíkingakvæði

1.

Jómsvíkingar sigla út,  
teim tykir ei vert at loyna:  
“Ramar gjördu vit heitstreingir,  
norðmenn skulu vit royna.”

*Niðurlag:*

*Há trummar í höll,  
hermenn ríða fram,  
jomfrú leikar í lundum  
við tann edilmann.*

2.

Halda norð um Heroyaland,  
leið mundu teir væl finna.  
“Fella skulu vit Hákun jall,  
og Noregi skulu vit vinna.”

3.

Seksti sigla drekaskútur,  
tað skyggir á drekahövdum,  
reyðir leika veðurringar  
við gyltum mastraknöttum.

4.

Fyrstur siglur Sigvaldur,  
Jomsborgar jallur,  
hann er høgur og hábærsligur,  
snildur og tungusnjallur.

5.

Næstur siglir ein mikil kappi,  
kallaður Búi hin digri;  
mangir gingu í stríð móti honum,  
eingin kom frá við sigri.

6.

Siglir so Vagnur Ákason,  
unglingin hin fríði,  
sterkur sum hin hvíta björn  
og fremstur í hvörjum stríði.

7.

Hákun hefur fregnir fingið,  
ymis tíðindi ljóða,  
kallar til sín mangan mann,  
ið væl kann randir rjóða.

8.

Lögdu teir út sín sævarflota  
fagur á at líta.  
Sunnan siglir hövdingin,  
teir kalla Ímund hvíta.

9.

“Heilur sigli tú Hákun jall!  
Nú verður illa vorðið;  
komnir eru Jómsvíkingar  
at leggja undir seg Noreg.”

10.

“Mangt er frætt, sum ei er satt!  
Hvar hefur tú tað spurt?”  
Ímundur rætti upp sín arm,  
og hondin hon var burt.

11.

“Her er prógv, sum munar nógv,  
rist av teirra brandi!”  
“Eya meg!” segði Hákun jall,  
”nú gerst ilt á landi.”

12.

“Kongar allar í grannalondum  
munnu vit Norðmenn vinna,  
minni fýsir meg Jómsvíkingar  
í hildarleiki at finna.”

13.

“So eru teir í hernað harðir  
sum svangir úlvar í snjógvi,  
so eru teirra øksnahogg  
sum eikir fella í skógvi.”

14.

“Gamal gerst tú faðir mín,”  
Eirikur hefur á orði.  
“Nær hefur spurst, at danir vunnu  
kapparnar í Noregi!”

15.

Jallurin letur sanki lið  
av øllum Noregis landi,  
har kom mangur maður til,  
ið væl kundi beita brandi.

16.

Har kom mangur maður til;  
eg teir ei kann telja; -  
altíð hefur Noregi átt  
hetjur í at velja.

17.

Har kom Tórstein miðjulangi,  
hövdingin hin sterki;  
hvar hann er í víggi staddur,  
ristir hann blóðugt merki.

18.

Har kom Vígfús Viggjaglímsson,  
íslendingurin príði;  
hann hefur mongum manni givið  
skein av hamarskúvi.

19.

Mælti tað Tórleiv íslendingur:  
“Løtt er øksin hvassa;  
eg skal mær av skógi taka  
eikirót til gassa.”

20.

Har kom Sigmundur Brestisson  
vestan av Føroya fjøllum,  
royndur í mongum ítróttum  
og ramastur í øllum.

21.

Lögdu út sín sævarflota,  
seglini reyð og blá.  
Lítið frættu Jómsvíkingar,  
teirra ferðum frá.

22.

Hittust teir í Jørungavág,  
– sólin skein so blíða, -  
klæddust í hjálm og ringabrynju  
og ruku saman at stríða.

23.

Har var brak og lúðragangur,  
áraskrambl á flotum,  
brestur hart á bogastreingjum,  
tað skýmir av ørvaskotum.

24.  
Hvassur gjørdist ørvaskúrir,  
hetjur mót hetjum herja;  
so skjóta harðir Jómsvíkingar,  
at ei kunnu skjaldar verja.
25.  
Ravnar krumma í homrum hátt,  
teir vænta fong at njóta;  
so eru sterkir Jómsvíkingar,  
teir gjøgnum skjaldar skjóta.
26.  
Búi og so Vagn Ákason,  
sterkastir eru at stríða,  
ramir og reystir Noregis menn,  
máttu teim undan skriða.
27.  
Eiríkur jall hin garpur frægur,  
fúsar hefur á orði:  
“Vit skulu leggja at Vagni fram,  
Jarnbarð móti hans borði.”
28.  
Høgga hart og stinga snarpt,  
av munnu søgur reypa;  
Áslakur og Vagn Ákason  
yvir á Jarnbarð leypa.
29.  
Báðir kundu væl brandar beita,  
teir ristu blóðugt bað,  
allan ruddu teir Eiríks dreka  
aftur at siglutræ.
30.  
Áslaki við sínum bera bolla  
eingin stendur ímóti,  
so bitur høgga á skalla hans,  
sum royðrartákn á gróti.
31.  
Rumur er Vígfús Víggjaglímsson,  
hann reitast við tann vanda,  
sær ein rustnan smíðjusteðja  
stóran á bunka standa
32.  
Reiggjar hann tann tunga steðja  
niður í Áslaks skalla,  
nevið gekk so djúpt í heila,  
tá mátti frægur falla
33.  
Mætir vildu Vagni mæta,  
allir lív teir lótu;  
fram steig Tórleiv íslendingur  
við síni eikiklótu.
34.  
Sló so fast á gyltan hjálm,  
at Vagnur á fóti gleið,  
stiklaði so um skerstockk út  
og niður á sína skeið.
35.  
Hans var hjálmur á høvdi brotin,  
líka ramur hann stríður.  
“Tað kendi eg, at brandur mín  
bar við Tórleivs síðu.”
36.  
Hákun stendur í lyftingini:  
“Nú gerast sóknir harðar!  
Missa man eg her ogn og lið  
og so mínar snekkjur snarar.
37.  
Missa man eg her land og lív,  
áðrenn leikir enda!  
– Trøllið Tórgerð Hørgabrúður  
hon kann lagnum venda.”
38.  
“Hørgabrúður og systir prúð,  
jatnagívrar tvær!  
Eg gevi tykkum fullgott blót,  
vilja tit dugna mær.”
39.  
Trøllið Tórgerð Hørgabrúður  
mikið kravdi hon,  
ikki tók hon minni við  
enn hans unga son
40.  
Hákun jall tann heidningin  
nýtti mangt í neyð,  
træli fekk sín fagra son  
at svæva sum ein seyð.
41.  
Buldra tekur á bjørgum tá,  
øðismikil tora  
brestur mangur hamarsklettur,  
sum tey snarljós sora.
42.  
Eitt kom æl av rustum oman  
skramblandi sum grót,  
rýkur harður heglingur  
Jómsvíkingum ímót.
43.  
Mælti tá Hávarð høggaandi,  
hann vá til beggja handa:  
“Eg síggi eina so grima gívrur  
uppi á reynum standa.”
44.  
Sóu tá mangir tað grima trøll  
uppi ímillum fjalla,  
ørv av hvørjum fingri fleyg,  
og hvør fekk mann at falla.
45.  
Veðrið hart mót Jómsvíkingum  
hvast í ennið rýkur,  
hvørt eitt spjót og ørv teir skjóta,  
aftur á teir fýkur.
46.  
Mælti tá Hávarð høggaandi  
óttaleysur í neyð:  
“Versna tekur nú vandi vár,  
tí nú eru trøllini tvey.”
47.  
Sigvaldur heitir á liðið alt:  
“Ílt er her at bíða!  
Leggjum nú allar árar út,  
og suður í havið skriða.
48.  
So havi eg tær heitir strongt,  
heima í kongsins høllum,  
at eg skuldi móti monnum stríða,  
men ikki ímóti trøllum.”
49.  
Rópar tá Vagn Ákason,  
reiður er hann nú:  
“Eg svíki ikki orðið mínum.  
Fari til heljar tú!”
50.  
Sendir hann spjót á stýrismannin,  
og hann til ólíva sárar;  
ætlað var tað Sigvaldi,  
men hann var setstur til árar.

51.  
Hildu so í havið út  
seggjalið at síggja,  
Búi og Vagn Ákasonur  
vildu hvørgin flýggja.
52.  
Ramura fram um ramar allar  
roynist hann Búi hin føri,  
mangan rennur hann sveitan nú  
við sínum breiða svørði.
53.  
Hákur jallur úr lyfting síni  
heitur at stríðnum hyggur,  
sær, so mangur reyður kroppur  
runt um Búa liggur.
54.  
“Stórir gerst nú skaði vár,  
versna tekur í hvørjum;  
hvar er Sigmundur Brestisson,  
høvdingin í Føroyum?”
55.  
Heiti mær Sigmundur Brestisson  
at bjarga okkum úr vanda,  
einans hann av monnum várum  
kann mót Búa standa.”
56.  
Sigmundur stýrir dreka sínum  
fram við jallsins borð:  
“Hvat vilt tú mær Hákur jall,  
tú hevur sent mær orð?”
57.  
“Vilt tú móti Búa fara  
og fella tann garpin har,  
mangir av mínum bestu monnum  
fylgja skulu tær.”
58.  
“Hetta er mikið vágaverk,  
ið tú manst meg umbøna;  
mangan hevur tú væl mær gjørt,  
tað skal eg royna at lona.”
59.  
Leggur so tætt at Búa borði  
bæði við brak og brestir,  
lupu so upp á dreka hans  
Sigmundur og sveinar reystir.
60.  
Brandar gella á brynjuringar,  
øksir á hjálmar dunka,  
Búi og Sigmundur Brestisson  
hittast á hálum bunka.
61.  
Hart var stríð og vápnagný,  
kappar vóru báðir,  
neistar fuku so høgt í ský,  
hvørgin gevur náðir.
62.  
Høggini bæði mong og tung  
hart á skjøldrar dynja;  
so fleyg eldur úr svørðum teirra,  
at loga tyktist brynja.
63.  
Risasterkur Búi var  
og víðagitin hans høgg,  
Sigmundur nú at sanna fær,  
at tað var ikki skrøgg.
64.  
“Roynt havi eg í hildarleiki  
manga hetju prúða,  
aldri eg hitti nakran mann,  
ið metast kann við Búa.
65.  
Ikki hitti eg nakran mann,  
ið so var í høggum tungur;  
nú er at royna kynstrið tað,  
ið eg havi nomið ungur.”
66.  
Floygdur svørð av høgri hond  
og vinstra tók tí við;  
báðar høgdi hann Búa hendur  
av um skøvnings lið.
67.  
Skrýddar stóðu við gyltum ringum  
kistur hjá Búa tvær.  
“Eingin skal óvinur rósa av,  
mítt reyðargull hann fær.”
68.  
Stingur hann sínar handastubbar  
gjøgnum kisturingar;  
hoyrdu menn hann kalla hátt,  
tá út um stokk hann springur:
69.  
“Fyri borð nú Búa liðir  
allir í bylgju blá!”-  
Eftir av øllum Jómsvíkingum  
eittans langskip lá.
70.  
Búði søkk á djúpan vág;  
meina tað mangir menn,  
alt tað mikla reyðargull  
liggur á botni enn.
71.  
Einans Vagn við sínum monnum  
berjist enn sum áður. –  
Reyður sum í grindadrápi  
brýtur Jørungavágur.
72.  
Náttin køld og niða svørt  
fellur yvir vág,  
ei kann maður annan hóma,  
enda stríðið má.
- Mikkjal á Ryggi*